32004D0014



# DECYZJA RADY
## z dnia 22 grudnia 2003 r.
## zmieniająca część V akapit trzeci (Podstawowe kryteria przy rozpatrywaniu wniosków) Wspólnych Instrukcji Konsularnych

(2004/14/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając rozporządzenie Rady nr 789/2001/WE z dnia 24 kwietnia 2001 r. zastrzegające dla Rady uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do niektórych szczegółowych przepisów i procedur praktycznych rozpatrywania wniosków wizowych [1],

uwzględniając inicjatywę Republiki Włoskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rady Europejskie z Tampere, Laeken, Sewilli i Salonik wezwały Państwa Członkowskie do dalszego rozwoju ich wspólnej polityki wizowej i zwiększenia lokalnej współpracy konsularnej w państwach trzecich.

(2) Analiza danych dotyczących nielegalnej imigracji wykazała, że wizy krótkoterminowe (turystyka, podjęcie nauki, sprawy służbowe lub wizyta rodzinna) są najczęściej używane w celu regularnego wjazdu na terytorium Umawiających się Stron Konwencji z Schengen, a po wygaśnięciu wizy ukrywania się.

(3) W celu oceny występowania ryzyka imigracji konieczne wydaje się dalsze zwiększanie lokalnej współpracy konsularnej w celu określenia, jakie uzupełniające i/lub dodatkowe dokumenty powinny być wymagane przy wydawaniu wiz oraz w odniesieniu do przyjęcia wspólnych mechanizmów skuteczniejszego wykrywania fałszywych lub sfałszowanych dokumentów.

(4) Wynik rozmowy przeprowadzonej z ubiegającym się o wizę w misji dyplomatycznej lub urzędzie konsularnym ma wśród różnych czynników, na których musi zostać oparta ocena występowania ryzyka imigracyjnego, podstawowe znaczenie.

(5) Dlatego misje dyplomatyczne i urzędy konsularne powinny mieć możliwość bardziej skutecznego wykonywania swoich kompetencji w zakresie oceny występowania ryzyka imigracyjnego.

(6) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i w związku z tym nie jest nią związana, ani nie podlega jej stosowaniu. Przyjmując, że niniejsza decyzja ma na celu rozwinięcie dorobku Schengen na mocy przepisów trzeciej części tytułu IV Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, zgodnie z art. 5 wspomnianego Protokołu, Dania, w okresie sześciu miesięcy od przyjęcia decyzji przez Radę, podejmie decyzję, czy przenieść niniejszą decyzję do swojego prawa krajowego.

(7) W odniesieniu do Republiki Islandii i Królestwa Norwegii, niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen [2] odnoszących się do obszaru określonego w art. 1 lit. b) decyzji Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania Układu [3].

(8) Niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, w którym Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy, zgodnie z decyzją Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotyczącą wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowanie wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen [4] ; Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i w związku z tym nie jest nią związane ani nie podlega jej stosowaniu.

[1] Dz.U. L 116 z 26.4.2001, str. 2.

[2] Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 36

[3] Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 31.

[4] Dz.U. L 131 z 1.6.2000, str. 43.

(9) Niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, w którym Irlandia nie uczestniczy, zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotyczącą wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen [1] ; Irlandia nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i w związku z tym nie jest nią związana ani nie podlega jej stosowaniu.

(10) Niniejsza decyzja stanowi akt rozbudowujący dorobek Schengen lub w inny sposób z nim związany w rozumieniu art. 3 ust. 2 Aktu Przystąpienia z 2003 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

*Artykuł 1*

Część V akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Misja dyplomatyczna lub urząd konsularny przejmują pełną odpowiedzialność za ocenę występowania ryzyka imigracji. Celem badania wniosków jest wykrycie tych wnioskodawców, którzy usiłują wyemigrować do Państw Członkowskich i osiedlić się tam, wykorzystując cele, takie jak turystyka, podjęcie nauki, sprawy służbowe, wizyta rodzinna, jako pretekst do wyjazdu. Dlatego szczególnie czujnym należy być, kiedy ma się do czynienia z »kategoriami podwyższonego ryzyka«, jak bezrobotni, osoby pozbawione stałych źródeł dochodu itp. W tym samym celu podstawowe znaczenie przypisuje się rozmowie przeprowadzonej z ubiegającym się o wizę w celu określenia celu podróży. Jeżeli istnieją wątpliwości co do autentyczności dokumentów i przedłożonych dokumentów towarzyszących, włączając w to wątpliwości co do prawdziwości treści w nich zawartych lub wiarygodności przeprowadzonej rozmowy, misja dyplomatyczna lub urząd konsularny powstrzymują się od wydania wizy."

*Artykuł 2*

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 3*

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 grudnia 2003 r.

*W imieniu Rady*

A. MATTEOLI

*Przewodniczący*

[1] Dz.U. L 64 z 7.3.2002, str. 20.